

Arrest

nr. 235 924 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X (*alias*: X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias*: X), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het wijk drie van het district Kabul in de provincie Kabul. Op 27 maart 2017 deed u een verzoek om internationale bescherming. U bent Tadzjiek van origine. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u A.(...) T.(...) te heten maar op het CGVS stelde u dat u gelogen had over uw identiteit. U verklaarde M.(...) M.(...) K.(...) te heten. Uw familienaam zou wel A.(...) zijn. Uw dochter A.(...) Y.(...) heet in werkelijkheid H.(...) H.(...) en is geboren op 2 mei 1995 en niet op 25 februari 2001 zoals u aanvankelijk beweerde. Uw dochter A.(...) M.5... heet in werkelijkheid H.(...) A.(...) en is geboren op 1 juni 1999 en niet op 9 februari 2013. Uw

jongste dochter A.(...) D.(...) heet H.(...) H.(...) en is geboren op 1 maart 2002. Uw zoon A.(...) F.(...) heet in werkelijkheid S.(...) en is geboren op 4 februari 2006 en niet op 13 mei 2006.

Uw echtgenoot was een zakenman die handel dreef in Kabul en Dubai. Zowel u als uw kinderen hebben samen met hem in Dubai gewoond. Uw problemen begonnen vijf maanden voor uw vertrek in de stad Kabul. Uw man verhuurde als makelaar enkele gronden aan een zekere Tariq. Die laatste begon om de hand te vragen van uw oudste dochter. Uw man en u weigerden steevast zijn vraag hierom. Na meerdere afwijzingen begon Tariq uw man te bedreigen. Tien dagen voor uw vertrek kwam uw man thuis met een hoofdwonde en bracht hij u en uw kinderen naar het huis van een vriend. Enkele dagen later werd uw man ontvoerd door onbekenden. Uiteindelijk werd hij vijf dagen vastgehouden tot zijn lijk teruggevonden werd aan het politiebureau. Hierop verliet u samen met uw kinderen het land op 5 februari 2017.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een CD-Rom met daarop beelden van uw echtgenoot en uw huwelijk, een USB-stick met een nieuwsbericht, vijf taskara's, vier foto's, een schooldocument en drie kaarten. Op 31 mei 2018 werd door het Commissariaat-generaal (verder CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u geen zicht bood op uw identiteit en er geen geloof kon worden gehecht aan uw profiel van alleenstaande vrouw. In dit verband werd tevens vastgesteld dat u uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen hebt achtergehouden en dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw uitleg hierover. Uw vluchtmotieven werden evenmin geloofwaardig geacht. U diende een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U legde er een psychiatrisch rapport voor waarin verklaard wordt dat u lijdt aan PTSS. De beslissing en beoordeling van het CGVS werden door de Raad bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Op 20 mei 2019 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. Uw oudste dochter deed diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming (X, A.(...) Y.(...) °25 februari 2001). U bleef vasthouden aan uw oorspronkelijke verklaringen betreffende uw vluchtmotieven. U voegde toe dat de personen die uw man hebben vermoord nu ook uw schoonfamilie bedreigen. Ze ontvangen dreigbrieven en dreigtelefoontjes en leven opgesloten in hun woning. Ook zou uw schoonfamilie zich tegen u hebben gekeerd omdat u met uw kinderen naar Europa bent vertrokken. Ze zeggen dat u hun eer hebt geschonden omdat uw dochters modern gekleed gaan en vrij zijn. Sinds de dood van uw man zijn uw kinderen ziek en na de twee weigeringsbeslissingen werden ze depressief. U vreest dat uw zoon in geval van terugkeer naar Kabul ontvoerd en gedood zal worden. Ook vreest u dat uw dochters gedwongen zullen moeten trouwen. U wil dat ze hier naar school kunnen gaan en later hun eigen zaak kunnen opstarten. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een kopie van twee bladzijden van uw paspoort dd. 30 juni 2009, kopieën van telkens twee bladzijden van de paspoorten van uw kinderen, een kopie van twee bladzijden van het paspoort van uw echtgenoot, uw taskara, de taskara's van uw drie jongste kinderen, een geboortecertificaat van uw zoon afgeleverd door het Afghaans consulaat in Dubai, uw huwelijksboekje, een kopie van een verblijfstoelating voor Dubai, uw originele verblijfskaart van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) geldig tot 18 juli 2019, de originele verblijfskaarten van de VAE van uw drie jongste kinderen geldig tot 19 juni 2019, een brief van een notaris gericht aan het departement van het derde district van de stad Kabul met de vraag om gerechtelijke stappen te ondernemen, nauwelijks leesbare kopieën van documenten en foto's betreffende de dood van uw man, documenten van de handelszaak van uw man in Dubai, een kaartje van het bedrijf Rashid Bashir Trading LLC uitgegeven door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de VAE en een attest van een psychotherapeut dd. 2 mei 2019.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legde in het kader van uw beroepsprocedure tegen uw eerste weigeringsbeslissing een psychiatrisch rapport voor waarin geconcludeerd werd dat u PTSS heeft. De Raad concludeerde echter dat in het rapport op geen enkel moment wordt geoordeeld dat uw cognitief

vermogen zodanig is aangetast dat u geen coherente en eenduidige verklaringen kunt afleggen. U legde in het kader van uw huidig verzoek een bijkomend attest voor van een psychotherapeut waaruit blijkt dat u en uw kinderen bij hem op consultatie gaan en waarin nogmaals vermeld wordt dat u lijdt aan PTSS. Dit attest kan echter niets wijzigen aan de eerdere beoordeling van de Raad. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u geen zicht bood op uw identiteit en er geen geloof kon worden gehecht aan uw profiel van alleenstaande vrouw. In dit verband werd tevens vastgesteld dat u uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen hebt achtergehouden en dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw uitleg hierover. Uw vluchtmotieven werden evenmin geloofwaardig geacht. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw schoonfamilie in Kabul bedreigd wordt door de personen die uw echtgenoot hebben gedood, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (Verklaring Volgend Verzoek dd. 20/09/2019, vraag 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Dat uw schoonfamilie zich tegen u gekeerd heeft omdat u uw kinderen hebt meegenomen naar het buitenland en zij hier modern gekleed gaan en vrij zijn is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen hebt gestaafd. Betreffende uw vrees dat uw dochters zullen gedwongen worden om te trouwen en dat uw zoon zou gekidnapt en ontvoerd worden kan hetzelfde worden gezegd (Verklaring Volgend Verzoek dd. 20/09/2019, vraag 19 en 21).

Tot slot gaf u nog aan dat u wil dat uw kinderen naar school kunnen gaan (Verklaring Volgend Verzoek dd. 20/09/2019, vraag 21). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Kabul stad, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul (zie administratief dossier). Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden voor uw kinderen.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Integendeel, u houdt nog steeds de originele paspoorten van u en uw kinderen achter. In het kader van uw eerste verzoek werd nochtans vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat een smokkelaar jullie paspoorten zou hebben afgenomen en deze werd vaststelling ook door de RvV bevestigd. Dat u bewust de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door het achterhouden van jullie paspoorten blijkt bijkomend uit het feit dat u in het kader van uw huidig verzoek een kopie voorlegt van twee bladzijden van een paspoort met nummer OA310412 dat werd afgeleverd op 30 juni 2009. Volgens de informatie van het CGVS beschikt u echter over een paspoort dat werd afgeleverd op 29 januari 2014 en dat geldig is tot 27 juni 2018, het nummer is bevreemdend genoeg hetzelfde, namelijk ook OA 310412. Of het dan toch gaat over één en hetzelfde paspoort dat op 29 januari 2014 verlengd werd kan niet worden vastgesteld. De rubrieken voor verlenging van het paspoort zoals zichtbaar op de voorgelegde kopie zijn alleszins niet ingevuld. Hoe dan ook blijkt uit bovenstaande dat u iets probeert te verbergen voor de Belgische autoriteiten. Wat betreft de overige Afghaanse documenten dient vooreerst opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen hetgeen hier niet het geval is. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het CGVS dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Afghaanse documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. De documenten betreffende de dood van uw echtgenoot (door u het 'dossier in verband met de dood van uw man' genoemd) zijn slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn ze nauwelijks leesbaar. Bevreemdend is ook dat deze documenten niet afkomstig zijn van de politie of het gerecht, maar van een organisatie genaamd 'Kabul Resident Council' die het dossier via WhatsApp naar u heeft doorgestuurd. Ook uit de bijgevoegde foto's kan niet worden afgeleid dat uw echtgenoot vermoord werd. Wie de afgebeelde personen zijn kan trouwens geenszins worden vastgesteld. Betreffende de verklaring van de notaris over de dood van uw man dient opgemerkt dat het niet duidelijk is met welk doel dit document werd opgesteld. Het is gericht aan het departement van het derde district van de stad Kabul en er wordt gevraagd om gerechtelijke stappen te ondernemen. Uit ditzelfde document blijkt echter dat de moord op uw man en de bedreigingen aan het adres van uw (schoon)familie reeds werden gerapporteerd aan de politie. Welke gerechtelijke stappen de autoriteiten van het district dan nog zouden moeten nemen wordt in het geheel niet vermeld. Wat betreft de door u voorgelegde documenten afgeleverd in de VAE (verblijfskaarten, een het kaartje van het bedrijf Rashid Trading Company LLC en bijhorende handelsdocumenten) dient opgemerkt dat er nooit betwist is dat u enige tijd in de VAE heeft gewoond en dat uw echtgenoot er een handelszaak had. Over uw voorgehouden problemen kan uit deze documenten niets worden afgeleid.

Het door u voorgelegde attest van een psychotherapeut werd hierboven reeds besproken. Ook hieruit blijkt geenszins hoe de complexe diagnose van PTSS gesteld werd. Bovendien bevat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid slechts een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Over uw kinderen wordt enkel vermeld dat ze een rouwproces doormaken naar aanleiding van de dood van uw man en dat ze lijden onder uw geestelijke toestand. In het attest wordt tot slot geconcludeerd dat u en uw gezin bescherming nodig hebben omdat jullie het risico lopen om gedood te worden door de moordenaars van uw man, hetgeen allerminst professioneel overkomt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019**

(beschikbaar
https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf
<https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

op
of

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke

omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van: “artikel 3 en 13 EVRM, (...) artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster blijft vasthouden aan haar oorspronkelijke verklaringen met betrekking tot haar vluchtmotieven. Zij voegt hieraan toe dat de personen die haar man hebben vermoord nu ook haar schoonfamilie bedreigen en dat haar schoonfamilie zich ook tegen haar heeft gekeerd. Ter staving van haar verklaringen legt zij tal van documenten neer.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legde in het kader van uw beroepsprocedure tegen uw eerste weigeringsbeslissing een psychiatrisch rapport voor waarin geconcludeerd werd dat u PTSS heeft. De Raad concludeerde echter dat in het rapport op geen enkel moment wordt geoordeeld dat uw cognitief vermogen zodanig is aangetast dat u geen coherente en eenduidige verklaringen kunt afleggen. U legde in het kader van uw huidig verzoek een bijkomend attest voor van een psychotherapeut waaruit blijkt dat u en uw kinderen bij hem op consultatie gaan en waarin nogmaals vermeld wordt dat u lijdt aan PTSS. Dit attest kan echter niets wijzigen aan de eerdere beoordeling van de Raad. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u geen zicht bood op uw identiteit en er geen geloof kon worden gehecht aan uw profiel van alleenstaande vrouw. In dit verband werd tevens vastgesteld dat u uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen hebt achtergehouden en dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw uitleg hierover. Uw vluchtmotieven werden evenmin geloofwaardig geacht. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw schoonfamilie in Kabul bedreigd wordt door de personen die uw echtgenoot hebben gedood, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (Verklaring Volgend Verzoek dd. 20/09/2019, vraag 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Dat uw schoonfamilie zich tegen u gekeerd heeft omdat u uw kinderen hebt meegenomen naar het buitenland en zij hier modern gekleed gaan en vrij zijn is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen hebt gestaafd. Betreffende uw vrees dat uw dochters zullen

gedwongen worden om te trouwen en dat uw zoon zou gekidnapt en ontvoerd worden kan hetzelfde worden gezegd (Verklaring Volgend Verzoek dd. 20/09/2019, vraag 19 en 21).

Tot slot gaf u nog aan dat u wil dat uw kinderen naar school kunnen gaan (Verklaring Volgend Verzoek dd. 20/09/2019, vraag 21). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Kabul stad, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul (zie administratief dossier). Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden voor uw kinderen.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Integendeel, u houdt nog steeds de originele paspoorten van u en uw kinderen achter. In het kader van uw eerste verzoek werd nochtans vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat een smokkelaar jullie paspoorten zou hebben afgenomen en deze werd vaststelling ook door de RvV bevestigd. Dat u bewust de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door het achterhouden van jullie paspoorten blijkt bijkomend uit het feit dat u in het kader van uw huidig verzoek een kopie voorlegt van twee bladzijden van een paspoort met nummer OA310412 dat werd afgeleverd op 30 juni 2009. Volgens de informatie van het CGVS beschikt u echter over een paspoort dat werd afgeleverd op 29 januari 2014 en dat geldig is tot 27 juni 2018, het nummer is bevreemdend genoeg hetzelfde, namelijk ook OA 310412. Of het dan toch gaat over één en hetzelfde paspoort dat op 29 januari 2014 verlengd werd kan niet worden vastgesteld. De rubrieken voor verlenging van het paspoort zoals zichtbaar op de voorgelegde kopie zijn alleszins niet ingevuld. Hoe dan ook blijkt uit bovenstaande dat u iets probeert te verbergen voor de Belgische autoriteiten. Wat betreft de overige Afghaanse documenten dient vooreerst opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen hetgeen hier niet het geval is. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het CGVS dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Afghaanse documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. De documenten betreffende de dood van uw echtgenoot (door u het 'dossier in verband met de dood van uw man' genoemd) zijn slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn ze nauwelijks leesbaar. Bevreemdend is ook dat deze documenten niet afkomstig zijn van de politie of het gerecht, maar van een organisatie genaamd 'Kabul Resident Council' die het dossier via WhatsApp naar u heeft doorgestuurd. Ook uit de bijgevoegde foto's kan niet worden afgeleid dat uw echtgenoot vermoord werd. Wie de afgebeelde personen zijn kan trouwens geenszins worden vastgesteld. Betreffende de verklaring van de notaris over de dood van uw man dient opgemerkt dat het niet duidelijk is met welk doel dit document werd opgesteld. Het is gericht aan het departement van het derde district van de stad Kabul en er wordt gevraagd om gerechtelijke stappen te ondernemen. Uit ditzelfde document blijkt echter dat de moord op uw man en de bedreigingen aan het adres van uw (schoon)familie reeds werden gerapporteerd aan de politie. Welke gerechtelijke stappen de autoriteiten van het district dan nog zouden moeten nemen wordt in het geheel niet vermeld. Wat betreft de door u voorgelegde documenten afgeleverd in de VAE (verblijfskaarten, een het kaartje van het bedrijf Rashid Trading Company LLC en bijhorende handelsdocumenten) dient opgemerkt dat er nooit betwist is dat u enige tijd in de VAE heeft gewoond en dat uw echtgenoot er een handelszaak had. Over uw voorgehouden problemen kan uit deze documenten niets worden afgeleid.

Het door u voorgelegde attest van een psychotherapeut werd hierboven reeds besproken. Ook hieruit blijkt geenszins hoe de complexe diagnose van PTSS gesteld werd. Bovendien bevat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid slechts een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Over uw kinderen wordt enkel vermeld dat ze een rouwproces doormaken naar aanleiding van de dood van uw man en dat ze lijden onder uw geestelijke toestand. In het attest wordt tot slot geconcludeerd dat u en uw gezin bescherming nodig hebben omdat jullie het risico lopen om gedood te worden door de moordenaars van uw man, hetgeen allerminst professioneel overkomt.”

Deze vaststellingen zijn pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad gehandhaafd.

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

In het verzoekschrift stelt verzoekster bij haar verklaringen omtrent de dood van haar man te blijven en meent zij dat zij als alleenstaande weduwe een bijzonder profiel heeft dat haar uiterst kwetsbaar maakt bij een terugkeer naar Afghanistan. Zij meent tevens dat zij *“als een weduwe die alleenstaand het rijk is binnengekomen, die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen bij terugkeer naar Afghanistan zal schenden of deze normen en tradities als geschonden zullen worden geacht”* tot een sociale groep behoort zoals bepaald door artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst ter zake naar een arrest van het Europees hof voor de Rechten van de Mens van 20 juli 2010 en landeninformatie omtrent het kwetsbare profiel van een alleenstaande weduwe.

Verzoekster legt ter terechtzitting per aanvullende nota een aantal paspoorten neer.

De Raad stelt vast dat uit de door verzoekster neergelegde paspoorten blijkt dat zij samen met haar kinderen op 21 januari 2017 van de Verenigde Arabische Emiraten naar Kabul is gereisd, dat zij met haar kinderen vervolgens op 29 januari 2017 van Kabul naar de Verenigde Arabische Emiraten is gereisd en dat zij de Verenigde Arabische Emiraten op 6 februari 2017 met haar kinderen opnieuw heeft verlaten om op 7 februari 2017 in Amsterdam toe te komen met een Schengen visum dat zij eerder op het consulaat van Malta in Dubai bekwam.

In haar initiële verklaringen, die zij nog steeds onderschrijft, houdt zij voor dat haar man tien dagen voor haar vertrek thuis kwam met een hoofdwonde en haar en de kinderen naar het huis van een vriend bracht om enkele dagen later te worden ontvoerd door onbekenden. Verzoekster gaf hierbij te kennen dat haar man vijf dagen werd vastgehouden tot zijn lijk teruggevonden werd aan het politiebureau waarop zij samen met haar kinderen Afghanistan op 5 februari 2017 verliet.

Verzoekster situeert de kern van haar problemen die de aanleiding van haar vertrek uit Afghanistan vormden op hetzelfde ogenblik dat zij zich volgens de gegevens van haar paspoort hoofdzakelijk buiten Afghanistan bevond. Op de door haar opgegeven vertrekdatum vanuit Afghanistan, zijnde 5 februari 2017, bevond zij zich blijkens haar paspoort in de Verenigde Arabische Emiraten.

Daarnaast stelt de Raad vast dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 april 2017 in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming (stuk 9, verklaring DVZ, vraag 31) stelde dat zij Afghanistan met illegale grensoverschrijding op 5 februari 2017 verliet, vervolgens illegaal 2 dagen in Dubai verbleef om daarna eveneens met illegale grensoverschrijding op doorreis te zijn geweest in een onbekend land om ten slotte met illegale grensoverschrijding België binnen te komen. Uit de gegevens van haar paspoort en dat van haar kinderen blijkt echter dat zij de Verenigde Arabische Emiraten op 6 februari 2017 legaal heeft verlaten om op 7 februari 2017 in de luchthaven van Amsterdam toe te komen met een Schengen visum dat zij eerder op het consulaat van Malta in Dubai bekwam.

Verzoeksters verklaringen zijn aldus geheel niet in overeenstemming te brengen met de gegevens die uit de paspoorten van verzoekster en haar kinderen blijken. Deze vaststelling doet volledig afbreuk aan verzoeksters oprechtheid, aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vluchtredenen en bijgevolg eveneens aan haar voorgehouden profiel een alleenstaande weduwe te zijn. De verwijzing naar een arrest van het Europees hof voor de Rechten van de Mens van 20 juli 2010 en algemene landeninformatie omtrent het kwetsbare profiel van een alleenstaande weduwe is dan ook niet dienstig.

Hierbij moet worden benadrukt dat er reeds in verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vluchtredenen en dit gelet op haar bevreemdende en vage verklaringen over T., diens bedreigingen en de ontvoering van haar man.

Hierbij komt nog de vaststelling dat verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de verwerende partij haar verwijt zaken te verbergen voor de Belgische autoriteiten en desbetreffend verwijst naar haar verklaring van 20 september 2019. De Raad stelt vast dat verzoekster toen verklaarde: *“De originele paspoorten werden afgenomen door de smokkelaar. Ik heb nu tussen mijn documenten nog kopieën gevonden”* (stuk 10, verklaring volgend verzoek, vraag 17)(eigen onderlijning). Zij is in het verzoekschrift van mening dat een buikgevoel niet voldoende is om te besluiten dat zij zaken achterhoudt en zeker niet wanneer zij niet de kans heeft gehad om haar verhaal uiteen te zetten op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Met betrekking tot het ontbreken van deze paspoorten werd in het arrest nr. 213 685 van 10 december 2018 van de Raad in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming reeds het volgende vastgesteld:

“Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij de paspoorten van haar en haar gezin niet heeft voorgelegd, stelt verzoekende partij dat zij “alleen maar (kan) bevestigen dat de smokkelaar effectief in het bezit bleef van de paspoorten” (eigen onderlijning). Verzoekende partij oppert verder dat paspoorten vaak door smokkelaars worden ingehouden en dit ter garantie van hun betaling. Evenmin is het vreemd dat de smokkelaar haar reeds de avond van de begrafenis kwam halen, daar haar man reeds hun vlucht uit het land aan het regelen was. Voorts stelt zij nog dat de smokkelaar wel degelijk reeds in het bezit was van hun paspoorten en voor de tickets had gezorgd. Ook onderstreept zij dat zij enkel weet had van een echt visum voor Dubai en dat de rest door de smokkelaar werd geregeld. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat er voor haar geen andere oplossing was dan de smokkelaar te vertrouwen aangezien de situatie door de dood van haar man alleen maar was verergerd.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand betoog beperkt tot het louter herhalen van (één versie van) eerder gegeven verklaringen zonder desbetreffende motivering van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij weerlegt op geen enkele wijze in concreto de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar aanvankelijke verklaring dat de smokkelaar hun paspoorten pas in Kabul afnam (gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 6) en haar plotse verklaring even later dat haar man de paspoorten reeds aan de smokkelaar had gegeven in het verleden (gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 6). Evenmin stelt zij de motivering dat de door verzoekende partij beschreven wijze waarop zij in Dubai langs een paspoortcontrole moesten passeren – de smokkelaar zou met alle paspoorten naar de controlepost zijn gegaan, hen gewenkt hebben en vervolgens mochten zij en haar kinderen allen zonder meer door de controle – zeer bevreemdend en weinig geloofwaardig is in een ander daglicht. Ook de vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen over een eventueel visum in de paspoorten weerlegt zij op geen enkele manier in concreto. De Raad is dan ook van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over hun paspoorten onverminderd overeind blijft en dat zij dan ook geen geloofwaardige verklaring biedt voor het feit dat zij deze paspoorten niet voorlegt. (eigen onderlijning) Het belang van een dergelijk document om haar werkelijke identiteit te staven kan niet genoeg benadrukt worden, daar verzoekende partij zelf beweert een andere identiteit te hebben dan diegene waarmee zij thans geregistreerd is in haar verzoek om internationale bescherming.”

Gelet op deze vaststellingen is het frappant te zien dat ter terechtzitting van de Raad blijkt dat verzoekster de bewuste paspoorten gewoon in haar bezit heeft en in haar aanvullende nota aangeeft “thans wenst mee te werken” en deze paspoorten neerlegt.

De neergelegde originele paspoorten bevestigen weliswaar verzoeksters werkelijke identiteit, maar ook de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven en voorgehouden profiel alsmede haar gebrek aan oprechtheid.

In de aanvullende nota maakt verzoekster overigens melding van het feit dat zij naast de originele paspoorten van zichzelf en haar gezin (8 stuks) een kopie van de Nederlandse paspoorten van haar moeder en zussen neerlegt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster deze kopie niet bijvoegde.

In het verzoekschrift geeft verzoekster herhaaldelijk te kennen dat zij diende te worden gehoord omtrent de bedreiging van haar schoonfamilie en haar profiel als alleenstaande vrouw teneinde haar zaak beter te kunnen verdedigen en beïnvloeden waardoor een ander resultaat niet uitgesloten was.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en

de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk geacht overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34). Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet ontvankelijk verklaren van een tweede verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit geenszins het geval is nu *in casu* uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 10, verklaring volgend verzoek *d.d.* 20 september 2019). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet als hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van de volledige bestudering van de door verzoekster voorgelegde nieuwe elementen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al

dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster stelt weliswaar dat indien zij gehoord zou zijn geweest zij haar zaak beter zou kunnen verdedigen en beïnvloeden waardoor een ander resultaat niet uitgesloten was. Verzoekster legt echter geheel niet uit welke specifieke omstandigheden zij had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden.

Uit de bovenstaande vaststellingen blijkt overigens dat verzoeksters ongeloofwaardigheid die reeds in haar eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan, werd bevestigd. Uit wat voorafgaat is genoegzaam gebleken dat verzoekster er niet voor terugdeinst de Belgische overheden te beliegen en bedriegen. De Raad ziet dan ook niet in welke specifieke omstandigheden zij had kunnen aanvoeren die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog een rapport aanhaalt waaruit blijkt dat Afghanistan er een conservatief beeld op na houdt dat meisjes geen onderwijs moeten volgen, beperkt verzoekster zich louter tot de verwijzing naar een algemeen rapport omtrent de situatie van onderwijs voor meisjes in Afghanistan in het algemeen. Verzoekster maakt geenszins concreet aannemelijk dat haar dochters niet bij machte zouden zijn om in Kabul onderwijs te volgen te meer uit de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Kabul stad, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs.

Waar verzoekster stelt dat het voor haar een raadsel is hoe zij in Kabul zou overleven als een weduwe waarbij zij de zorg dient te dragen van drie minderjarige kinderen en hekelt dat niet werd onderzocht hoe zij zich zou moeten vestigen in Kabul, wordt opgemerkt dat verzoekster haar profiel van onfortuinlijke alleenstaande weduwe geenszins aannemelijk maakt.

Voor wat betreft de subsidiaire bescherming oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging

de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul, wijst de Raad erop dat de informatie van verzoekster dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de objectieve en zeer uitgebreide, ruim gedocumenteerde en gedetailleerde informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aanwezig in het administratief dossier. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De verwijzing naar een aantal arresten van de Raad wijzigt hier niets aan, gezien deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en elk dossier op individuele merites wordt beoordeeld.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekster werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De door verzoekster aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF